

YOUNG ADULT

DE BELOFTE
VAN LABAN

ARMAND GIMBRÈRE

GheringBooks

ontwerp omslag	Joost Hiensch (www.shosho.nl)
ontwerp binnenwerk	CO2 Premedia
drukker	HooibergHaasbeek, Meppel
uitgever	GheringBooks, Utrecht

ISBN	978-90-78839-00-2
NUR	284/285
trefwoorden	spannend, fantasy, Young Adult

www.gheringbooks.nl

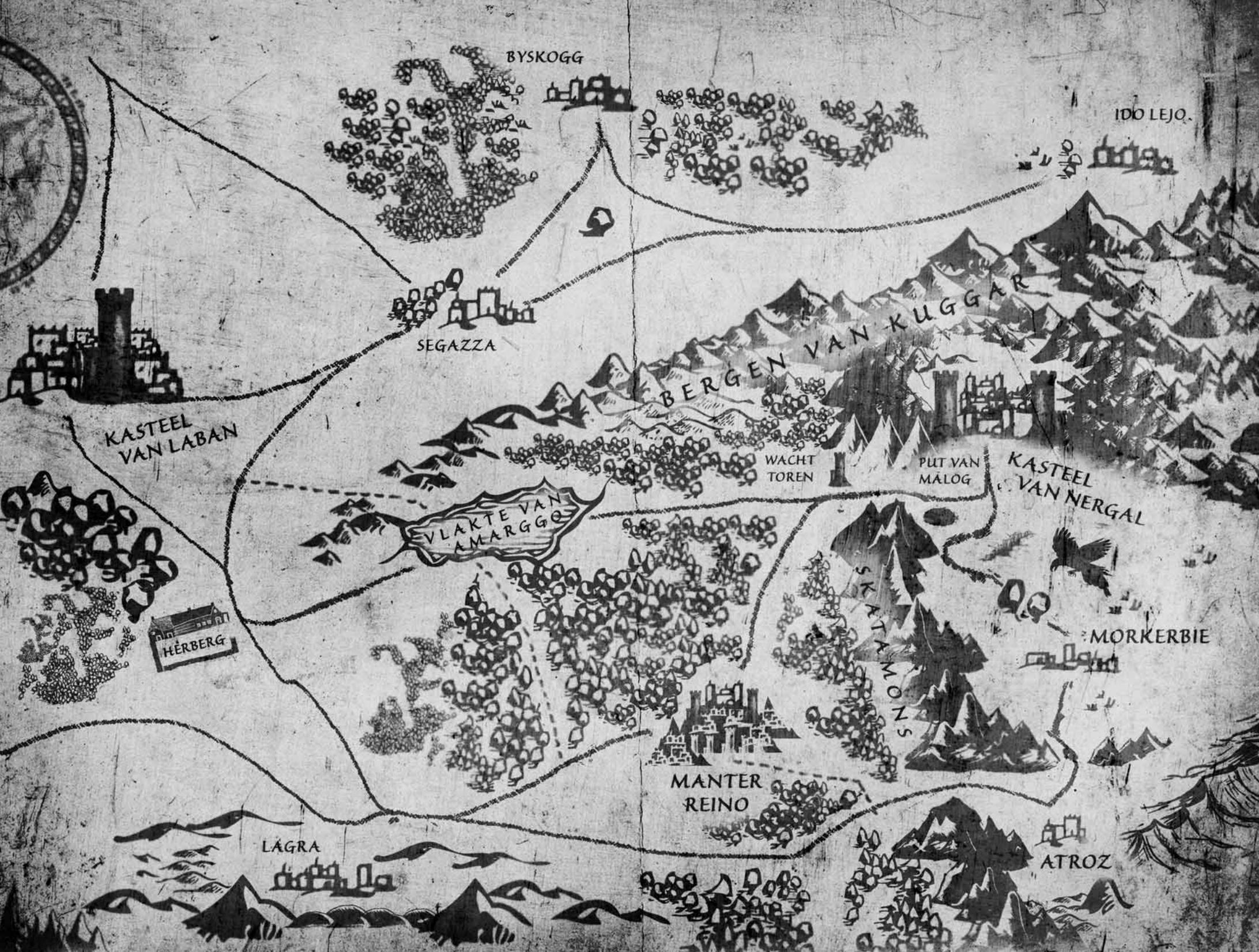
alle rechten voorbehouden
all rights reserved

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteurs en de uitgever.

© copyright 2011, Armand Gimbrère

Voor mijn lieve kinderen, Danique en Sebastian.

Sander Burger, dank dat je in Laban bent blijven geloven!

BYSKOGG

IDO LEJO.

SEGAZZA

BERGEN VAN KUGGAR

KASTEEL VAN LABAN

WACHT TOREN

PUT VAN MÄLOG

KASTEEL VAN NERGAL

VLAKTE VAN AMARGGG

HERBERG

SKATAMONS

MORKERBIE

MANTER REINO

LAGRA

ATROZ

PANIEK IN SEGAZZA

De zon laat haar eerste stralen schijnen op de rieten daken in Segazza. De bewoners zijn al vroeg uit de veren en hebben de kraampjes opgezet voor de markt die iedere week gehouden wordt in de straten van het tempelstadje. Uit de wijde omgeving komt de bevolking naar de markt om inkopen te doen. De indringende geur van kruiden en zoet fruit vult de smalle straten.

Het is deze week drukker dan anders. Men heeft zich al vroeg naar de stad gespoed om het laatste nieuws te horen over de gebeurtenissen van de afgelopen week. Vooral in de herberg op het marktplein is het een drukte van belang. Hier zitten de bewoners in kleine groepjes bij elkaar en vertellen elkaar de laatste weetjes over de mollen en het plotselinge vertrek van Neohra en de jonge vreemdeling.

De herbergier kijkt tevreden rond. Deze week doet hij uitzonderlijk goede zaken. Zijn bedienden rennen af en aan met warme dranken om de vele bezoekers te voorzien.

‘Waard, nog een thee en een warm kruidenmengsel voor mij en mijn maat,’ roept een van de mannen aan de bar.

De herbergier schenkt glimlachend de glazen vol.

‘Wat is het laatste nieuws, beste waard?’ vragen de mannen nieuwsgierig. ‘Klopt het dat die vreemde jongen uit Byskogg komt?’

‘Sterker nog,’ antwoordt de herbergier geheimzinnig, terwijl hij over de bar leunt, ‘de jongen schijnt zijn leven lang in de bossen rondom Byskogg gewoond te hebben. De neef van mijn vrouw heeft van

zijn buurman gehoord dat zijn vader een kluzenaar was of zo. Vandaar dat niemand hem ooit eerder gezien heeft. Er wonen tenslotte meer mensen in de bossen rond Byskogg. Het is er zo groot dat je er je leven lang in kan rondtrekken zonder ooit iemand tegen te komen!’

‘Dat verklaart natuurlijk waarom hij er zo vreemd uitzag, toen hij vorige week met Lucas de stad in kwam rijden.’

‘Hij droeg een blauwe mantel, afgezet met een witte bies en vreemde schoenen,’ vertelt de herbergier verder. ‘Dat wees er al op dat hij niet van hier kon zijn. Daarnaast had hij een edel gezicht en hij had absoluut al vaker op een paard gezeten.’

‘Volgens mij heeft hij iets te maken met die mollen,’ bromt een van de mannen.

‘Welnee,’ roept zijn maat, ‘daar geloof ik niets van!’

‘Hoe verklaar je dan dat niemand weet waar hij de dochter van de priesteres mee naartoe heeft genomen?’

‘Denk je dat hij haar ontvoerd heeft?’ vraagt de herbergier nieuwsgierig aan de bezoeker.

‘Natuurlijk!’ beweert de man nadrukkelijk. ‘Hoe verklaar je anders haar plotselinge verdwijning. Niemand heeft ze zien vertrekken, en Erkenraet en Lucas hebben zich vervolgens ook niet meer laten zien. Nee, ik ben er wel uit. De komst van die jongeman belooft niet veel goeds. Let op mijn woorden!’

Hun conversatie wordt verstoord door een oploope op het plein. De herbergier loopt naar buiten om te zien wat er gaande is. Een paard zonder ruiter staat hevig transpirerend midden op het plein. Het hoofd van het dier hangt naar beneden. Grote schuimvlokken hangen rondom zijn mond en hals. Nieuwsgierig verzamelen de mensen zich om het paard. Het dodelijk vermoeide dier laat zich door zijn benen zakken en legt zich op de stenen neer. Een siddering van afgrijzen gaat door de menigte heen als men ontdekt dat uit de diepe sneeën op de rug van het paard bloed stroomt.

‘Die zijn gemaakt door de klauwen van een ekster,’ gilt iemand in paniek.

Het gegil zwelt aan en verspreidt zich als een golf door de verzamelde menigte. Angstig omhoog kijkend rent men het plein af, de straten in. De herbergier wringt zich tegen de stroom in naar voren om met eigen ogen te zien wat er aan de hand is. Het dier blaast juist zijn laatste adem uit. Er staat nog slechts een handjevol mannen te kijken.

‘Het tuig en zadel zijn afkomstig van het leger van Laban,’ merkt een van hen op.

‘Je hebt gelijk,’ zegt de herbergier, het zadel bestuderend, ‘maar waar is de soldaat?’

‘Misschien is hij onderweg aangevallen en van zijn paard getuimeld.’

Het groepje huivert bij de gedachte en kijkt schichtig naar de lucht.

‘Ik zei toch dat er niet veel goeds van zou komen!’ broemt de man die zojuist in de herberg aan de bar zat. ‘Laban doet niets en ondertussen worden wij aangevallen. Het wordt tijd dat we het heft in eigen handen nemen.’

‘Het wordt tijd dat jullie eens ophouden met lasterlijke verzinsels te verspreiden,’ klinkt het plots achter hen, ‘en dat jullie je gereed maken voor de inlossing van de belofte!’

Verschrikt draait de groep zich om.

‘Uh... Lucas!’ stottert de barbezoeker verbaasd.

Hoofdschuddend bekijkt de lange aanvoerder van Laban’s leger het groepje mannen.

‘Jullie moeten je schamen, na alles wat Laban voor jullie gedaan heeft. Het verbaast me dat Laban zo geduldig is met jullie.’

De mannen kijken beschaamd naar de grond.

‘Maar... wat is hier aan de hand?’ vraagt Lucas streng.

‘Ineens kwam het paard het plein oplopen en zakte hier voor onze neus in elkaar,’ antwoordt de herbergier. ‘Toen men de open wonden op zijn rug zag, is iedereen gillend weggevlucht. We denken dat eeksters het dier hebben aangevallen.’

‘Uit welke richting kwam het paard aanlopen?’

De herbergier wijst in de richting van het Kuggargebergte.

‘En waar is de ruiter?’ vraagt Lucas kort, terwijl hij het dode paard bekijkt.

‘Nergens te bekennen.’

‘Oké, jij daar,’ zegt Lucas wijzend naar de man aan de bar, ‘spoed je naar de tempel en haal mijn paard. Vlug! Haast je.’

De man zet het op een lopen alsof zijn leven ervan afhangt.

‘Herbergier, haal voor mij een waterzak, verbandmiddelen en wat eten. Haast je!’

Terwijl de herbergier naar binnen rent en zijn bedienden commandeert, buigt Lucas zich over het paard en bestudeert aandachtig de wonden op de rug. Het zadel is beschadigd en de inslag van een zwaard is duidelijk zichtbaar.

Dit is niet best, denkt Lucas, wrijvend door zijn krullen. Het is inderdaad een aanval van eksters. Maar wat is er gebeurd? Het paard is van de legerplaats uit Manter Reino. Lucas herkent het wapenteken op het zadel. Het is vanuit het zuiden aan komen lopen. Zou dit vreemde voorval iets te maken hebben met Florian en Neohra?

Lucas wordt uit zijn overpeinzingen gehaald wanneer de man en de herbergier aangespoed komen lopen en hem de gevraagde zaken overhandigen.

‘Luister mannen, ik wil dat jullie het karkas zo snel mogelijk van het plein weghalen,’ zegt Lucas. ‘Ik ga op zoek naar de ruiter en probeer te achterhalen wat er gebeurd is.’

Lucas bindt de spullen aan het zadel en klimt op zijn paard. Zijn paard schudt hevig met zijn hoofd heen en weer, klaar om te gaan.

‘Informeer de priesteres dat ik weg ben en zeg haar dat ik niet weet wanneer ik terug zal zijn,’ draagt Lucas hen op. ‘O ja, heren, als jullie wat willen vertellen aan de mensen, zeg hen dan dat de belofte ingelost zal worden!’

Lucas wacht niet meer op hun reactie en geeft zijn paard de sporen. Het edele dier springt vooruit en galoppeert het plein af, de smalle straten in, de weg op naar het zuiden.

Lucas heeft een half uur onafgebroken in volle galop gereden als zijn oog op een afgebroken tak aan een struik langs de weg valt. Hij geeft een korte ruk aan de teugels, waarop zijn paard stopt. Lucas springt van zijn paard en nadert behoedzaam met zijn zwaard in de aanslag de struik. Tot zijn grote verbazing zit er een kleine jongen ineengedoken achter de struiken en kijkt hem doodsbang aan. Lucas stopt vlug zijn zwaard weg en hurkt voorzichtig voor de jongen, die nog verder in elkaar krimpt.

‘Stil maar, ik doe niets,’ zegt Lucas vriendelijk.

De jongen reageert niet. Lucas schuift langzaam zijn kant op.

‘Kom maar, ik ben Lucas, ik hoor bij koning Laban.’

De angstige blik verdwijnt van zijn gezicht. Het ventje gaat, nog steeds behoedzaam, rechtop zitten.

‘Wat is er gebeurd? Zit je hier allang?’ vraagt Lucas op zachte toon.

De jongen knikt voorzichtig.

‘Waar woon je? Dan kan ik je naar huis brengen,’ zegt Lucas en steekt zijn hand uit, maar de jongen krimpt weer ineen. ‘Ik wil je graag helpen, maar dan moet jij proberen mij te vertrouwen.’

‘Eksters,’ zegt het kereltje schor en wijst naar de lucht.

Lucas draait zich vlug om en tuurt de omgeving af, maar er is niets te zien.

‘Eksters,’ zegt de jongen nogmaals.

‘Heb je eksters gezien?’ vraagt Lucas, die begint te vermoeden dat dit knaapje hem wellicht een aanwijzing kan geven over de vreemde gebeurtenis op het plein.

Het ventje knikt weer.

‘Zijn ze weggegaan?’

Het kereltje haalt zijn schouders op.

‘Hoe heet je eigenlijk?’ vraagt Lucas.

‘Sebastian,’ antwoordt de jongen kort.

‘Wat een mooie naam,’ lacht Lucas. ‘Iemand met zo’n mooie naam moet wel de dapperste jongen van het hele koninkrijk zijn.’

Sebastian laat een verlegen glimlachje zien.

‘Wil je wat drinken, Sebastian?’

De ogen van het kereltje lichten op.

‘Ja graag,’ zegt hij hees, ‘ik heb dorst.’

Lucas pakt de waterfles uit zijn zadeltas en reikt de jongen de fles aan. De jongen begint gulzig te drinken.

‘Kun je me vertellen wat er gebeurd is? Waarom verschuil je je in de struiken?’

De knaap fronst zijn wenkbrauwen.

‘Ik was verderop aan het spelen, toen ineens een soldaat op zijn paard voorbij kwam rijden. Er komen hier wel vaker mensen voorbij, maar ze rijden nooit zo hard. Ik hou van paarden, en ik zag dat deze al heel moe was.’

‘Hoe weet je dat?’

‘Omdat er allemaal schuim aan zijn mond hing,’ antwoordt Sebastian eigenwijs. ‘Ik speelde dat ik die soldaat was, dus ik rende de heuvel op en toen zag ik...’

Een ogenblik staart Sebastian wazig voor zich uit, knijpt met zijn ogen en kijkt Lucas vervolgens weer verschrikt aan.

‘Het was zo naar om te zien,’ mompelt hij benepen, ‘ineens waren daar die twee eksters, zomaar uit de lucht. Ze lieten zich zo op de soldaat en zijn paard vallen. Het paard hinnikte heel hard toen de eksters hem aanvielen.’

‘Waar is de soldaat gebleven?’ onderbreekt Lucas.

‘Die hebben ze beetgepakt en verderop laten vallen. Ik moest heel hard gillen en toen zagen ze mij ineens en kwamen op mij afgevlagen en toen...’ snikt het kereltje. ‘Ik was zo bang!’

Lucas slaat zijn armen troostend om Sebastian heen en tilt hem voorzichtig op.

‘Je bent de dapperste jongen die ik ken,’ zegt Lucas. ‘De eksters zijn allang verdwenen, dus laten we kijken hoe het met de soldaat gaat. Weet je nog waar ze hem hebben laten vallen?’

Sebastian wijst in de richting van een rotspartij verderop.

‘Sebastian!’ klinkt het plots achter hen.

‘Mama!’

De jongen trekt zich los en rent de weg af naar de jonge vrouw die aan komt hollen. Sebastian springt in haar armen. De vrouw drukt het kereltje stevig tegen zich aan, terwijl ze boos naar Lucas kijkt.

‘Ik kan het uitleggen,’ zegt Lucas vriendelijk. ‘Mijn naam is Lucas, dienaar van Laban.’

De vrouw glimlacht verbaasd als ze de vermaarde Lucas herkent.

‘Ik vond hem zojuist tussen de struiken,’ gaat Lucas verder. ‘Sebastian is getuige geweest van een aanval door eksters op een soldaat.’

De vrouw schrikt.

‘Woont u hier in de buurt?’ vraagt Lucas.

‘Daar aan de andere kant van de tweede heuvel,’ antwoordt de jonge vrouw, terwijl ze de klein jongen nog dichter tegen zich aandrukt. ‘Ik had Sebastian nog zo gezegd niet te ver van huis te gaan. Er gebeuren de laatste tijd zulke vreemde dingen, weet u. Vorige week nog is een vrouw in haar eigen herberg aangevallen door een mollenmelker, hier slechts een dag rijden vandaan. Vreselijk!’

‘Ik moet de soldaat gaan zoeken,’ onderbreekt Lucas haar. ‘Heb je toevallig een paard en wagen?’

‘Jawel,’ antwoordt ze met een vragende blik.

‘Zou je die willen halen? En wat dekens? Ik wil het graag allemaal van je lenen.’

De vrouw knikt en zonder verder nog wat te zeggen, draait ze zich om en rent met Sebastian in haar armen de heuvel over en verdwijnt uit het zicht.

Lucas pakt de verbandmiddelen en begeeft zich naar de plek die de jongen aanwees. Sporen van bloed doen het ergste vermoeden. Met moeite baant Lucas zich een weg door het dichte struikgewas naar de rotspartij waar het gevecht plaatsvond. Precies op de plaats die Sebastian had aangewezen, ontdekt Lucas de soldaat.

Als Lucas zijn pols beetpakt om te voelen of hij nog leeft, kreunt de soldaat zachtjes en opent even zijn ogen. Lucas zucht van opluchting

en geeft hem voorzichtig wat te drinken. Het gezicht van de soldaat ziet er gehavend uit. Een gapende wond aan zijn arm heeft zijn uniform met bloed doorweekt. Zo goed als mogelijk maakt Lucas de wond schoon en verbindt de arm zorgvuldig. De soldaat rilt.

‘Kun je spreken?’ vraagt Lucas.

De soldaat opent weer even zijn ogen en knikt kort.

‘Hoe heet je?’

‘Sergeant...Thian,’ kreunt de soldaat.

‘Ik weet dat je bent aangevallen door eksters, sergeant,’ zegt Lucas. ‘Weet je ook waarom?’

De soldaat knikt.

‘Heb een... boodschap voor...’ hijgt de soldaat, ‘...voor Lucas.’

‘Thian,’ zegt Lucas luid, terwijl hij zijn handen om het gehavende gezicht van de soldaat legt, ‘ik ben Lucas! Vertel me wat er is!’

De sergeant opent verbaasd zijn ogen, die een moment schijnen te lachen maar al gauw weer dichtvallen.

‘Lucas...! Uw broer...’

‘Fabian?’ vult Lucas aan.

‘Ja,’ knikt de soldaat, ‘Fabian... heeft u nodig. De... aanval gaat... beginnen.’

‘Waar is Fabian?’ vraagt Lucas indringend.

‘Wachttoeren... noordelijke ingang...’ stamelt de sergeant en valt weg.

Lucas slaat zachtjes tegen zijn wang, maar Thian reageert niet meer.

‘Wakker blijven, sergeant,’ roept Lucas als een bevel.

Thian kreunt. Lucas aarzelt geen moment langer en pakt de gewonde soldaat in zijn armen. Behoedzaam zoekt hij zijn weg door de dichte struiken naar zijn paard, de soldaat ondertussen aansporend om wakker te blijven.

Niet veel later arriveren de vrouw en Sebastian met de kar. Voorzichtig legt Lucas de gewonde sergeant op een stapel dekens die in de kar ligt. Ik kan slechts hopen, denkt Lucas, dat de eksters in de

veronderstelling zijn dat hij de boodschap niet heeft kunnen overbrengen, omdat ze er waarschijnlijk vanuit gaan dat hij dood is. Dat zou wat tijd opleveren.

‘Breng hem naar de tempel in Segazza, naar Erkenraet,’ zegt Lucas kort, terwijl hij zijn hand op de schouder van de vrouw legt. ‘Zij kan hem genezen. Haast je, want hij is stervende.’

‘Wat gaat u doen?’ vraagt Sebastian nieuwsgierig.

‘Het wordt tijd dat we eens en voor altijd afrekenen met die schurk Nergal,’ broemt de blonde reus strijdlustig. ‘Sebastian, zorg goed voor je moeder en bid tot de bron dat dit goed mag aflopen!’

Lucas springt in het zadel en klopt zijn trouwe paard op de hals.

‘Dit is het moment waarop we gewacht hebben,’ fluistert hij zachtjes in het oor van het edele dier. ‘Rijd, zoals je nog nooit gereden hebt...’